

Juraj Zornička: Architekt, ktorý chodí bosý

Multifunkčné zariadenie **Ponte** v Rusovciach je zvonku moderné, funkcionalistické, hranaté, konzervatívne, strohé a zvnútra príjemné teplé a guľaté. Taký bol totiž architektonický zámer. Skôr než hotel s dvadsiatimi tromi izbami by sme ho mohli charakterizovať ako sústredenie aktivít. Investori tento jedinečný komplex zverili do rúk architektovi Jurajovi Zorničkovi a jeho kolegyni Ľudmíle Saudreau.

Z pôvodného návrhu malého penziónu sa časom vykryštalizovala predstava multifunkčného komplexu. Dosiahnuť kategóriu štyroch hviezdčiek si vyžadovalo veľa úprav vrátane nových dispozičných zmien. Investori mali voči architektovi požiadavku: jeden dizajn, jeden priestor. Kaderníctvo, kvetinárstvo, bowling či fitness/wellness, tvoriace súčasť komplexu, sú sice v prenájme, ale priestory majú jeden rukopis. „Aby to nepôsobilo ako vyhryznuté z torty, ale ako upečený koláč,“ doplnil architekt Zornička. Požiadavku vytvorí moderný a teplý interiér sa mu podarilo splniť použitím zemitých zeleno-hnedých pastelových farieb, prírodných materiálov a dotvorením exteriéru zeleňou.

A aby sa nik, kto prekróci prah Ponte, nenudil, je tu výber niekoľkých aktivít: tenis, volejbal, squash, bowling, sauna s masážou, tanečná škola, petang a namiesto klasickej posilovne s činkami špeciálne klbové kladkové stroje (humen sport) šetrné ku kĺbom, vhodné na rehabilitáciu. Z pohľadu hotelových hostí tvoria klientelu turisti, firmy, biznismeni prechádzajúci maďarskými hranicami. Keďže investori sú Rusovčania, mali ambíciu uspokojovať aj požiadavky miestnych obyvateľov. Aby si sem aj oni mohli prísť zašportovať, do sauny, urobiť svadobnú hostinu. V celom objekte je prísny zákaz fajčenia, hoci v čase realizácie ešte na Slovensku protifajčiarsky zákon nebol schválený. Cigarety nie sú s filozofiou Ponte v súlade.

„Vždy som mal rád krivky, v Ponte ich cítim podvedome v strope, na tanieri, všade,“ hovorí architekt Juraj Zornička, ktorý mal na starosti všetko, od návrhu nábytku v izbách až po výber lyžičiek v reštauračnej časti. Schvaľoval dokonca aj látku, z ktorej šili čašníkom a upratovačkám oblečenie. Na pranie investora pripomienkoval aj listkový dizajn loga. Výsledkom je, že všetko súvisí so všetkým. Architektka najviac bavilo zariadenie izieb. „Nakreslili sme koberec, tkali ho nám na objednávku. K tomu sme vybrali drevo, nakreslili nábytok, ktorý sa vyrábala na mieru. Všetko je atypické. Bavili ma aj náročné stropy a disproporčné rozdelenie veľkého priestoru. Dali sme si záležať na tom, aby všetky sekcie fungovali aj oddelene.“

Sú architekti, ktorí sedia v ateliéri a kreslia, občas idú na stavbu. „Ja to robím naopak. Sice si všetko musím nakresliť, ale viac času ako v ateliéri trávim na stavbe. Len tak môžem ustrážiť detaily, aby sa nákras zrealizoval,“ vysvetlil architekt Zornička. Za štrnásť rokov už má okolo seba spolupracovníkov,

s ktorými ide zo zákazky do zákazky. „Mám stolárov, ktorí prídu ako poslední. Zazvoní, prezujú sa, namontujú dvere, nábytok, očistia všetko od prachu a povysávajú. Neničia jeden druhému dielo. Pri veľkých lukratívnych zákazkách si predsa nemôžeme dovoliť spolupracovať s neprofesionálmi.“

Zákazka má tri príjemné body, takzvané bonbóniky, ktoré si architekt najviac užíva. V prípade Ponte to bol pre Juraja Zorničku začiatok zákazky, jej záver a spätná väzba. Spresnil to: „Príjemná je tvorba koncepcie. Dobrý pocit je, ak sa realne postaví, čo som nakreslil. To najkrajšie však prichádza po slávnostnom otvorení – spokojnosť investora a užívateľa. Vyjadril by som to ako splnenie zadania, ktoré sa odo mňa očakávalo.“

Škatulkovanie v jednom štýle je podľa Juraja Zorničku na škodu veci. Každý kvalitný architekt, ktorý má svoju prácu rád, by mal robiť veľa rôznych typov architektúry, myslí si. „Je to výzva. Robil som hotel, rekonštrukciu secesnej vily v kúpeľoch, administratívne budovy, rodinné domy... Každý nový projekt ma inšpiruje a posúva ma ďalej. Ak by som mal príležitosť projektovať napríklad sakrálnu stavbu, išiel by som do toho.“ V zahraničí vyhľadáva netradičné lokálne bary, takzvané štýlovky. Nachádzajú sa v každom meste, ibaže všade sú úplne iné. Fascinujú ho aj staré katedrály a moderná architektúra.

Príslovie „obuvník chodí bosý“ platí na Juraja Zorničku doslovne. „Svoj prvý byt som mal sice pekne zariadený, ale žiarovky na objímkach mi viseli, kým som ho nepredal. Nikdy som ani nedokončil prechodové lišty medzi dlažbou a parketami, hoci som ich mal kúpené. Nemal som silu, stále som robil niečo iné. Zdá sa mi to šialené, vzhľadom na to, že interiéry na objednávku robím pedantne, do poslednej doštičky. Preto som si povedal, že príslovie o obuvníkovi poruším, a keď budem riešiť nové bývanie, nenásťahujem sa do bytu, kým ho nebudem mať kompletne zariadený. Zvyknúť si na kábel so žiarovkou je veľmi pohodlné...“

vizitka

Juraj Zornička (38) pochádza z Trenčína. Vyštudoval na Fakulte architektúry, zameranie občianske stavby. Žije v Bratislave, má 11-ročnú dcéru Viktórii. V minulosti sa venoval hudbe, hral na bicie a spieval v punk-rockovej skupine. Miluje steaky, morské prísery a ryby. Z alkoholických nápojov obľubuje víno, podporuje aj slovenských vinárov, ale archív nevlastní.

BARDESIGN

Kaviareň

Restaurant

Bowling

Izba

Reštaurácia je rozdelená na niekoľko sekcií. Tvoria ju kaviareň, reštauračná časť a dva salóniky oddelené sklenenými posuvnými priečkami. Ich otvorením sa získa obrovský priestor s kapacitou pre dvesto ľudí. Fungujú aj samostatne. Salónik je zásobovateľný priamo z kuchyne, bowling zasa výťahom z kuchyne, pričom všetky priestory sú prepojené s letnou terasou, ktorá kapacitu zväčšuje. Je tu možnosť rautu, detské a petangové ihrisko.